

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

22 septembrie 2022 *

„Trimitere preliminară – Politica comună în materie de azil și de imigrare – Directiva 2011/95/UE – Standarde referitoare la condițiile de acordare a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară – Retragera statutului – Directiva 2013/32/UE – Proceduri comune de acordare și de retragere a protecției internaționale – Atingere adusă securității naționale – Luare de poziție a unei autorități specializate – Acces la dosar”

În cauza C-159/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Fővárosi Törvényszék (Curtea din Budapesta-Capitală, Ungaria), prin decizia din 27 ianuarie 2021, primită de Curte la 11 martie 2021, în procedura

GM

împotriva

Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság,

Alkotmányvédelmi Hivatal,

Terrorelhárítási Központ,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen (raportor), vicepreședintele Curții, doamna I. Ziemele și domnii P. G. Xuereb și A. Kumin, judecători,

avocat general: domnul J. Richard de la Tour,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru GM, de B. Pohárnok, avocat;
- pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér, R. Kissné Berta și M. Tátrai, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: maghiara.

- pentru guvernul ceh, de M. Smolek și J. Vlácil, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și A. Hanje, în calitate de agenți;
 - pentru Comisia Europeană, de A. Azéma, L. Grønfeldt și A. Tokár, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 28 aprilie 2022,
- pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 14 și 17 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9), a articolelor 4, 10, 11, 12, 23 și 45 din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60), precum și a articolelor 41 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei acțiuni introduse de GM, resortisant al unei țări terțe, împotriva deciziei Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság (Direcția Generală Națională a Poliției pentru Străini, Ungaria, denumită în continuare „direcția generală”) prin care i s-a retras statutul de refugiat și i s-a refuzat acordarea statutului conferit prin protecție subsidiară.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2011/95

- 3 Articolul 2 literele (d) și (f) din Directiva 2011/95 are următorul cuprins:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[...]

- (d) «refugiat» înseamnă orice resortisant al unei țări terțe care, ca urmare a unei temeri bine fondate de a fi persecutat din cauza rasei sale, a religiei, a naționalității, a opiniilor politice sau a apartenenței la un anumit grup social, se află în afara țării al cărei cetățean este și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să solicite protecția respectivei țări sau orice apatrid care, aflându-se din motivele menționate anterior în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să se întoarcă în respectiva țară și care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 12;

[...]

(f) «persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară» înseamnă orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid care nu poate fi considerat refugiat, dar în privința căruia există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine sau, în cazul unui apatrid, în țara în care avea reședința obișnuită, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămrile grave definite la articolul 15 și căruia nu i se aplică articolul 17 alineatele (1) și (2) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește protecția respectivei țări”.

4 Articolul 12 din această directivă definește cazurile de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat.

5 Articolul 14 alineatul (4) litera (a) din directiva menționată prevede:

„Statele membre pot revoca statutul acordat unui refugiat de către o autoritate guvernamentală, administrativă, judiciară sau cvasijudiciară, pot dispune încetarea sau pot refuza reînnoirea acestuia în cazul în care:

(a) există motive rezonabile de a-l considera un pericol pentru siguranța statului membru în care se află”.

6 Articolul 17 alineatul (1) literele (b) și (d) din aceeași directivă prevede:

„Un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid este exclus din categoria persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară în cazul în care există motive întemeiate pentru a crede că:

[...]

(b) a comis o infracțiune gravă de drept comun;

[...]

(d) reprezintă un pericol pentru societatea sau pentru siguranța statului membru în care se află.”

Directiva 2013/32

7 Considerentele (16), (20), (34) și (49) ale Directivei 2013/32 au următorul cuprins:

„(16) Este esențial ca deciziile privind toate cererile de protecție internațională să fie luate pe baza faptelor și, în primul rând, de autorități al căror personal are cunoștințe corespunzătoare sau a beneficiat de formarea necesară în materie de protecție internațională.

[...]

- (20) În circumstanţe bine definite, atunci când este probabil ca o cerere să nu fie fondată sau atunci când există preocupări serioase privind securitatea naţională sau ordinea publică, statele membre ar trebui să poată să accelereze procedura de examinare, în special prin introducerea unor termene mai scurte, dar rezonabile pentru anumite etape procedurale, fără a aduce atingere efectuării unei examinări adecvate şi complete şi accesului efectiv al solicitantului la principiile şi garanţiile de bază prevăzute de prezenta directivă.

[...]

- (34) Procedurile de examinare a nevoilor de protecţie internaţională ar trebui să permită autorităţilor competente să efectueze o analiză riguroasă a cererilor de protecţie internaţională.

[...]

- (49) În ceea ce priveşte retragerea statutului de refugiat sau de protecţie subsidiară, statele membre ar trebui să se asigure că persoanele care beneficiază de protecţie internaţională sunt informate în mod corespunzător despre o posibilă reexaminare a statutului lor şi au posibilitatea să îşi prezinte punctul de vedere înainte ca autorităţile să adopte o decizie motivată de a le retrage statutul.”

8 Articolul 2 litera (f) din această directivă prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiţii:

[...]

- (f) «autoritate decizională» înseamnă orice organism cvasijudiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil de examinarea cererilor de protecţie internaţională şi având competenţa de a hotări în primă instanţă în astfel de cazuri”.

9 Articolul 4 alineatele (1)-(3) din directiva menţionată are următorul cuprins:

„(1) Statele membre desemnează pentru toate procedurile o autoritate decizională care răspunde de examinarea corespunzătoare a cererilor în conformitate cu prezenta directivă. Statele membre se asigură că autoritatea dispune de mijloacele corespunzătoare, inclusiv suficient personal competent, pentru îndeplinirea sarcinilor sale în conformitate cu prezenta directivă.

(2) Statele membre pot prevedea că o altă autoritate decât cea menţionată la alineatul (1) este responsabilă pentru:

- (a) prelucrarea cazurilor în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013 [al Parlamentului European şi al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor şi mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecţie internaţională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei ţări terţe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31)] şi

- (b) acordarea sau refuzarea permisiunii de a intra în cadrul procedurii prevăzute la articolul 43, sub rezerva condiţiilor prevăzute la articolul respectiv, şi pe baza avizului motivat al autorităţii decizionale.

(3) Statele membre se asigură că personalul autorității decizionale menționat la alineatul (1) este format în mod corespunzător. În acest scop, statele membre asigură cursuri de formare relevantă [...] De asemenea, statele membre iau în considerare formarea relevantă instituită și dezvoltată de Biroul European de Sprijin pentru Azil (BESA). Persoanele care interviuează solicitanții în temeiul prezentei directive trebuie, de asemenea, să fi obținut cunoștințe generale referitoare la probleme care ar putea afecta capacitatea solicitantului de a fi supus unui interviu, precum indicii că solicitantul ar fi putut fi supus torturii în trecut.”

10 Articolul 10 alineatele (2) și (3) din aceeași directivă prevede:

„(2) Atunci când examinează cererile de protecție internațională, autoritatea decizională determină mai întâi dacă solicitanții îndeplinesc condițiile pentru a obține statutul de refugiat și, în caz contrar, dacă solicitanții sunt eligibili pentru protecție subsidiară.

(3) Statele membre se asigură că autoritatea decizională hotărăște în legătură cu cererile de protecție internațională după o examinare corespunzătoare. În acest scop, statele membre se asigură că:

[...]

(d) personalul care examinează cererile și adoptă deciziile are posibilitatea, de fiecare dată când consideră necesar, să consulte experți cu privire la anumite aspecte, cum ar fi cele medicale, culturale, religioase, legate de copii sau privind egalitatea între sexe.”

11 Articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2013/32, intitulat „Cerințe cu privire la decizia autorității decizionale”, are următorul cuprins:

„De asemenea, statele membre se asigură că, în cazul respingerii unei cereri referitoare la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară, decizia este motivată în fapt și în drept și se comunică în scris informații despre posibilitățile de a ataca o decizie negativă.

[...]”

12 Articolul 12 din această directivă stabilește o serie de garanții acordate solicitanților.

13 Articolul 23 alineatul (1) din directiva menționată prevede:

„Statele membre se asigură că un consilier juridic sau alt consilier recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop de legislația internă și care asistă sau reprezintă un solicitant în temeiul legislației interne are acces la informațiile din dosarul solicitantului pe baza cărora este sau va fi luată o decizie.

Statele membre pot face o excepție în cazul în care divulgarea informațiilor sau a surselor ar periclita securitatea națională, securitatea organizațiilor sau a persoanei (persoanelor) care furnizează informațiile sau securitatea persoanei (persoanelor) la care se referă informațiile sau în cazul în care s-ar prejudicia ancheta aferentă examinării cererilor de protecție internațională de către autoritățile competente ale statelor membre sau relațiile internaționale ale statelor membre. În astfel de cazuri, statele membre:

(a) asigură accesul la respectivele informații sau surse autorităților menționate la capitolul V și

- (b) stabilesc în legislația internă proceduri care să garanteze faptul că dreptul la apărare al solicitantului este respectat.

În ceea ce privește litera (b), statele membre pot, în special, să permită accesul la respectivele informații sau surse consilierului juridic sau consilierului care a fost supus unui control de securitate în măsura în care informațiile sunt relevante pentru examinarea cererii sau pentru luarea unei decizii de retragere a protecției internaționale.”

14 Articolul 45 din aceeași directivă prevede următoarele:

„(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă examinează retragerea protecției internaționale unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid [...], persoana în cauză beneficiază de următoarele garanții:

- (a) este informată în scris cu privire la faptul că autoritatea competentă reexaminează îndeplinirea de către aceasta a condițiilor pentru a beneficia de protecție internațională și cu privire la motivele reexaminării și
- (b) i se dă posibilitatea de a prezenta, în cadrul unui interviu personal [...], motivele pentru care protecția sa internațională nu ar trebui să fie retrasă.

[...]

(3) Statele membre se asigură că decizia autorității competente de a retrage protecția internațională este notificată în scris. Motivele în fapt și în drept trebuie să fie specificate în decizie, iar informațiile despre modul în care decizia poate fi contestată se comunică în scris.

(4) Odată ce autoritatea competentă a luat decizia de retragere a protecției internaționale, articolul 20, articolul 22, articolul 23 alineatul (1) și articolul 29 se aplică deopotrivă.

(5) Prin derogare de la alineatele (1)-(4) ale prezentului articol, statele membre pot hotărî ca protecția internațională să devină caducă din punct de vedere juridic în cazul în care beneficiarul de protecție internațională a renunțat în mod neechivoc la recunoașterea sa ca beneficiar de protecție internațională. De asemenea, statele membre pot să prevadă că protecția internațională devine caducă din punct de vedere juridic în cazul în care beneficiarul de protecție internațională a devenit cetățean al statului membru respectiv.”

15 Articolul 46 alineatul (1) din Directiva 2013/32, care figurează în capitolul V din aceasta, intitulat „Proceduri privind căile de atac”, are următorul cuprins:

„Statele membre se asigură că solicitanții de protecție internațională au dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, împotriva:

- (a) unei decizii luate cu privire la cererea lor de protecție internațională, inclusiv o decizie:
- (i) de a considera nefondată o cerere cu privire la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară,

[...]

- (c) unei decizii de retragere a protecției internaționale în conformitate cu articolul 45.”

Dreptul maghiar

- 16 Articolul 57 alineatele (1) şi (3) din menekélyjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Legea nr. LXXX din 2007 privind dreptul de azil) prevede:

„(1) În procedurile reglementate de prezenta lege, autoritatea specializată emite un aviz cu privire la aspectele tehnice a căror evaluare intră în competenţa sa în cadrul unei proceduri administrative.

[...]

(3) Autoritatea competentă în materie de azil nu se poate abate de la avizul autorităţii specializate dacă decizia privind aspectele stipulate în acesta nu este de competenţa sa.

[...]”

- 17 Articolul 11 din minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény (Legea nr. CLV din 2009 privind protecţia informaţiilor clasificate) prevede:

„(1) Persoana interesată are dreptul să acceseze datele sale cu caracter personal care au statutul de informaţii clasificate naţionale pe baza autorizaţiei de consultare eliberate de clasificator şi fără a fi necesar să dispună de un certificat de securitate personal. Înainte de a accesa informaţiile clasificate naţionale, persoana interesată trebuie să prezinte în scris o declaraţie de confidenţialitate şi să respecte normele de protecţie a informaţiilor respective.

(2) La cererea persoanei interesate, clasificatorul decide în termen de 15 zile dacă acordă autorizaţia de consultare. Clasificatorul refuză acordarea autorizaţiei de consultare în cazul în care accesul la informaţii afectează interesul public ce stă la baza clasificării. Clasificatorul trebuie să motiveze refuzul acordării autorizaţiei de consultare.

(3) În cazul refuzului acordării autorizaţiei de consultare, persoana interesată poate contesta decizia respectivă în cadrul unei proceduri în contencios administrativ. [...]”

- 18 Articolul 12 alineatul 1 din această lege prevede:

„Autoritatea responsabilă de prelucrarea informaţiilor clasificate poate refuza să îi acorde persoanei interesate dreptul de acces la datele sale cu caracter personal în cazul în care, prin exercitarea dreptului respectiv, s-ar aduce atingere interesului public care stă la baza clasificării.”

Litigiul principal şi întrebările preliminare

- 19 În cursul anului 2002, GM a fost condamnat de o instanţă maghiară la o pedeapsă privativă de libertate pentru infracţiuni de trafic de produse stupefiante.
- 20 În timp ce executa această pedeapsă, el a depus, în cursul anului 2005, o cerere de azil în Ungaria. Ca urmare a acestei cereri, i s-a recunoscut statutul de „persoană găzduită”, iar ulterior a pierdut acest statut în anul 2010.
- 21 După depunerea unei noi cereri de azil, GM a obţinut statutul de refugiat printr-o hotărâre din 29 iunie 2012 pronunţată de Fővárosi Törvényszék (Curtea din Budapesta-Capitală, Ungaria).

- 22 Prin decizia din 15 iulie 2019, direcția generală i-a retras lui GM statutul de refugiat și i-a refuzat acordarea statutului conferit prin protecție subsidiară, aplicându-i în același timp principiul nereturnării. Această decizie a fost adoptată pe baza unui aviz nemotivat emis de Alkotmányvédelmi Hivatal (Oficiul pentru Protecția Constituției, Ungaria) și de Terrorelhárítási Központ (Biroul central pentru prevenirea terorismului, Ungaria) (denumite în continuare, împreună, „organisme specializate”), în care cele două autorități au concluzionat că șederea lui GM constituie un pericol pentru securitatea națională.
- 23 GM a formulat o cale de atac împotriva deciziei respective la instanța de trimitere.
- 24 Această instanță are îndoieli, mai întâi, cu privire la compatibilitatea reglementării maghiare privind accesul la informațiile clasificate cu articolul 23 din Directiva 2013/32 și cu diverse dispoziții din cartă.
- 25 Instanța menționată arată că din jurisprudența Kúria (Curtea Supremă, Ungaria) reiese că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, drepturile procedurale ale persoanei interesate sunt garantate prin posibilitatea oferită instanței competente, în vederea aprecierii legalității deciziei privind protecția internațională, de a consulta informațiile confidențiale pe care se întemeiază avizul organismelor specializate.
- 26 Cu toate acestea, în temeiul reglementării maghiare, nici persoana interesată, nici reprezentantul său nu au o posibilitate concretă de a se exprima cu privire la avizul nemotivat al organismelor amintite. Deși au, desigur, dreptul de a formula o cerere de acces la informațiile confidențiale referitoare la persoana respectivă, aceștia nu ar putea, în orice caz, să utilizeze în cadrul procedurii administrative sau jurisdicționale informațiile confidențiale la care li s-ar acorda accesul.
- 27 În continuare, instanța de trimitere ridică problema compatibilității cu dreptul Uniunii a normei prevăzute de dreptul maghiar potrivit căreia direcția generală este obligată să se întemeieze pe un aviz nemotivat emis de organisme specializate, fără a putea examina ea însăși aplicarea clauzei de excludere în cauza cu care este sesizată, astfel încât aceasta nu își poate motiva propria decizie decât prin trimitere la avizul nemotivat respectiv. Astfel, instanța amintită apreciază, pe de o parte, că aceste organisme specializate nu îndeplinesc condițiile impuse de Directiva 2013/32 pentru a efectua o asemenea examinare, precum și pentru a lua o asemenea decizie și, pe de altă parte, că norma națională în cauză poate împiedica aplicarea garanțiilor procedurale care decurg din dreptul Uniunii.
- 28 În sfârșit, instanța menționată ridică problema în ce măsură este posibil, cu ocazia aprecierii eventualei acordări a protecției subsidiare în urma retragerii statutului de refugiat, să se țină seama de o condamnare penală la o pedeapsă executată cu 16 ani în urmă, care era deja cunoscută de autoritățile care au acordat statutul de refugiat și care nu a fost reținută de acestea pentru a refuza acordarea statutului respectiv.
- 29 În aceste condiții, Fővárosi Törvényszék (Curtea din Budapesta-Capitală) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 11 alineatul (2), articolul 12 alineatul (1) *initio* și litera (d), articolul 12 alineatul (2), articolul 23 alineatul (1) – în special al doilea paragraf *initio* și litera (b) – și articolul 45 alineatele (1) și (3)-(5) din Directiva [2013/32] trebuie interpretate – în lumina articolului 47 din cartă – în sensul că, în cazul în care se aplică excepția prevăzută la articolul 23 alineatul (1)

din Directiva [2013/32], referitoare la existenţa unui motiv de securitate naţională, autoritatea unui stat membru care a adoptat o decizie privind protecţia internaţională prin care refuză acordarea statutului sau îl retrage pe baza unui motiv de securitate naţională şi autoritatea specializată care a stabilit caracterul confidenţial trebuie să se asigure că solicitantului, refugiatului sau beneficiarului de protecţie subsidiară ori reprezentantului său legal i se garantează în orice caz dreptul de a accesa cel puţin informaţiile sau datele confidenţiale sau clasificate esenţiale pe care se bazează decizia întemeiată pe motivul respectiv şi de a le utiliza în procedura privind acea decizie, în cazul în care autoritatea responsabilă susţine că furnizarea informaţiilor sau a datelor respective ar fi contrară motivului de securitate naţională?

- 2) În cazul unui răspuns afirmativ, ce trebuie să se înţeleagă exact prin «conţinutul esenţial» al motivelor confidenţiale pe care se întemeiază decizia respectivă atunci când aplică articolul 23 alineatul (1) – în special al doilea paragraf *initio* şi litera (b) – din Directiva [2013/32], în lumina articolelor 41 şi 47 din cartă?
- 3) Articolul 14 alineatul (4) *initio* şi litera (a) şi articolul 17 alineatul (1) *initio* şi litera (d) din Directiva [2011/95], articolul 45 alineatul (1) *initio* şi litera (a) şi alineatele (3) şi (4) din Directiva [2013/32], precum şi considerentul (49) al acesteia trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislaţii naţionale în temeiul căreia retragerea sau excluderea statutului de refugiat sau de beneficiar al protecţiei subsidiare se efectuează în temeiul unei decizii nemotivate, care se bazează exclusiv pe trimiterea automată la avizul obligatoriu şi imperativ al autorităţii specializate, de asemenea nemotivat, ce stabileşte că există un pericol pentru securitatea naţională?
- 4) Considerentele (20) şi (34), articolul 4, articolul 10 alineatele (2) şi (3) – în special litera (d) – din Directiva [2013/32], precum şi articolul 14 alineatul (4) *initio* şi litera (a) şi articolul 17 alineatul (1) *initio* şi litera (d) din Directiva [2011/95] trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislaţii naţionale în temeiul căreia autoritatea specializată respectivă efectuează o analiză privind motivul de excludere şi adoptă o decizie pe fond în cadrul unei proceduri care nu respectă dispoziţiile materiale şi procedurale ale Directivei [2013/32] şi ale Directivei [2011/95]?
- 5) Articolul 17 alineatul (1) *initio* şi litera (b) din Directiva [2011/95] trebuie interpretat în sensul că se opune unei excluderi întemeiate pe o împrejurare sau pe o infracţiune cunoscută deja înainte de adoptarea hotărârii sau a deciziei finale de recunoaştere a statutului de refugiat, care nu se bazează pe niciun motiv de excludere nici cu privire la recunoaşterea statutului de refugiat, nici cu privire la protecţia subsidiară?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima şi la a doua întrebare

- 30 Prin intermediul primei şi al celei de a doua întrebări, care trebuie analizate împreună, instanţa de trimitere solicită în esenţă să se stabilească dacă articolul 11 alineatul (2), articolul 12 alineatele (1) şi (2), articolul 23 alineatul (1), precum şi articolul 45 alineatele (1) şi (3)-(5) din Directiva 2013/32, citite în lumina articolelor 41 şi 47 din cartă, trebuie să fie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naţionale care prevede că, atunci când o decizie de respingere a unei cereri de protecţie internaţională sau de retragere a unei astfel de protecţii se întemeiază pe informaţii a

căror divulgare ar periclita securitatea națională a statului membru în cauză, persoana interesată sau consilierul său nu pot avea acces la aceste informații decât după obținerea unei autorizații în acest scop, nu pot obține comunicarea nici măcar a esenței motivelor pe care se întemeiază asemenea decizii și nu pot, în orice caz, să utilizeze, în scopul procedurii administrative sau jurisdicționale, informațiile confidențiale la care ar fi putut avea acces.

- 31 Cu titlu introductiv, trebuie arătat, în primul rând, că, deși instanța de trimitere se referă, în prima și în a doua întrebare, la articolul 11 alineatul (2), la articolul 12 alineatele (1) și (2), precum și la articolul 45 alineatele (1), (3) și (5) din Directiva 2013/32, aceste dispoziții nu prezintă relevanță directă pentru a se răspunde la întrebările respective, întrucât acestea din urmă se raportează în principal la modalitățile de acces la informațiile din dosar, modalități care sunt definite la articolul 23 alineatul (1) din directiva amintită.
- 32 În al doilea rând, articolul 45 alineatul (4) din Directiva 2013/32, vizat în prima întrebare, trebuie, în schimb, să fie luat în considerare pentru a se răspunde la prima și la a doua întrebare, în măsura în care această dispoziție precizează că articolul 23 alineatul (1) din directiva menționată este aplicabil în procedurile de retragere a protecției internaționale, odată ce autoritatea competentă a luat decizia de retragere a acestei protecții.
- 33 Astfel, din articolul 45 alineatul (4) din directiva menționată rezultă că normele prevăzute la articolul 23 alineatul (1) din aceasta se aplică nu numai procedurilor de examinare a unei cereri de protecție internațională, ci și procedurilor de retragere a acestei protecții.
- 34 În al treilea rând, în ceea ce privește articolul 41 din cartă, menționat de instanța de trimitere în cuprinsul celei de a doua întrebări, trebuie amintit că din textul articolului menționat reiese în mod clar că acesta se adresează numai instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii Europene, iar nu statelor membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 și C-226/19, EU:C:2020:951, punctul 33, precum și jurisprudența citată).
- 35 În aceste condiții, articolul 41 din cartă reflectă un principiu general al dreptului Uniunii ce are vocația de a se aplica statelor membre atunci când pun în aplicare acest drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 și C-226/19, EU:C:2020:951, punctul 34, precum și jurisprudența citată).
- 36 Prin urmare, trebuie să se ia în considerare acest principiu pentru a se preciza obligațiile impuse statelor membre la punerea în aplicare a articolului 23 alineatul (1) din directiva amintită.
- 37 În această privință, este necesar să se arate că articolul 23 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2013/32 prevede că statele membre se asigură că un consilier juridic sau alt consilier recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop de legislația internă și care asistă sau reprezintă o persoană interesată în temeiul acestei legislații are acces la informațiile din dosarul acesteia pe baza cărora este sau va fi luată o decizie.
- 38 Articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf din directiva menționată autorizează însă statele membre să deroge de la această normă în cazul în care divulgarea informațiilor sau a surselor ar periclita, printre altele, securitatea națională sau securitatea surselor respective.

- 39 Într-o asemenea situație, statele membre trebuie, pe de o parte, în conformitate cu articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf litera (a) din directiva menționată, să asigure accesul la informațiile respective sau la sursele amintite instanțelor competente să se pronunțe cu privire la legalitatea deciziei privind protecția internațională și, pe de altă parte, în temeiul articolului 23 alineatul (1) al doilea paragraf litera (b) din aceeași directivă, să stabilească în legislația internă proceduri care să garanteze faptul că dreptul la apărare al persoanei interesate este respectat.
- 40 După cum a arătat domnul avocat general la punctele 44 și 45 din concluzii, prima și a doua întrebare nu se referă la puterile conferite instanțelor competente, ci la respectarea dreptului la apărare al persoanei în cauză și vizează, așadar, în consecință, numai interpretarea obligației prevăzute la articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32.
- 41 În această privință, trebuie, desigur, să se arate că întinderea acestei obligații este precizată la articolul 23 alineatul (1) al treilea paragraf din directiva amintită, potrivit căruia, în ceea ce privește articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf litera (b) din aceasta, statele membre pot, în special, să permită accesul la informațiile din dosar sau la sursele a căror divulgare ar periclita securitatea națională unui consilier al persoanei interesate care a fost supus unui control de securitate în măsura în care informațiile sau sursele sunt relevante pentru examinarea cererii sau pentru luarea unei decizii de retragere a protecției internaționale.
- 42 Din modul de redactare a articolului 23 alineatul (1) al treilea paragraf și în particular din utilizarea termenului „în special” rezultă însă în mod clar că stabilirea procedurii menționate în această dispoziție nu constituie singura posibilitate aflată la dispoziția statelor membre pentru a se conforma articolului 23 alineatul (1) al doilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 și că acestea nu sunt, așadar, obligate să stabilească o astfel de procedură.
- 43 Prin urmare, întrucât Directiva 2013/32 nu precizează modul în care statele membre trebuie să asigure respectarea dreptului la apărare al persoanei în cauză atunci când dreptul acesteia de acces la dosar este restrâns în temeiul articolului 23 alineatul (1) al doilea paragraf din directiva menționată, modalitățile concrete ale procedurilor stabilite în acest scop țin de ordinea juridică internă a fiecărui stat membru, în temeiul principiului autonomiei procedurale a statelor membre, cu condiția însă ca acestea să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare de natură internă (principiul echivalenței) și să nu facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității) [a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2020, C. F. (Inspecție fiscală), C-430/19, EU:C:2020:429, punctul 34, precum și Hotărârea din 9 septembrie 2020, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Respingere a unei cereri ulterioare – Termen de introducere a căii de atac), C-651/19, EU:C:2020:681, punctul 34 și jurisprudența citată].
- 44 Trebuie amintit de asemenea că statele membre, atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii, au obligația să asigure respectarea atât a cerințelor care decurg din dreptul la bună administrare, așa cum s-a arătat la punctul 35 din prezenta hotărâre, cât și a dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 primul paragraf din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2019, Deutsche Umwelthilfe, C-752/18, EU:C:2019:1114, punctul 34, și Hotărârea din 14 mai 2020, Agrobet CZ, C-446/18, EU:C:2020:369, punctul 43), care impun, în cursul procedurii administrative și, respectiv, al unei eventuale proceduri jurisdicționale, respectarea dreptului la apărare al persoanei în cauză [a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 noiembrie 2014, Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, punctul 45, și Hotărârea din 11 martie 2020, SF (Mandat european de arestare – Garanție de returnare în statul de executare), C-314/18, EU:C:2020:191, punctul 58].

- 45 În această privință, referitor, în primul rând, la procedura administrativă, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că respectarea dreptului la apărare presupune că destinatarului unei decizii care îi afectează în mod semnificativ interesele trebuie să i se dea posibilitatea, de către administrațiile statelor membre atunci când acestea adoptă măsuri care intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, de a-și face cunoscut în mod util punctul de vedere cu privire la elementele pe care administrația intenționează să își întemeieze decizia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 octombrie 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punctul 39, și Hotărârea din 3 iunie 2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, punctul 31).
- 46 Această cerință are ca scop, printre altele, în cadrul unei proceduri referitoare la protecția internațională, să permită autorității decizionale să efectueze în deplină cunoștință de cauză evaluarea individuală a tuturor faptelor și circumstanțelor relevante, ceea ce necesită ca destinatarul deciziei să poată corecta o eroare sau să invoce anumite elemente privind situația sa personală pentru ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 februarie 2017, M, C-560/14, EU:C:2017:101, punctele 32 și 37, precum și Hotărârea din 26 iulie 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, punctul 35).
- 47 Întrucât cerința menționată presupune în mod necesar ca acestui destinatar să îi fie oferită, dacă este cazul prin intermediul unui consilier, o posibilitate concretă de a lua cunoștință de elementele pe care administrația intenționează să își întemeieze decizia, respectarea dreptului la apărare are drept corolar dreptul de acces la ansamblul elementelor dosarului în cursul procedurii administrative (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 octombrie 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punctele 51-53 și jurisprudența citată).
- 48 În ceea ce privește, în al doilea rând, procedura jurisdicțională, respectarea dreptului la apărare, care se impune în special în cadrul procedurilor referitoare la căile de atac exercitate în materie de protecție internațională (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, punctul 32), presupune ca reclamantul să poată avea acces nu numai la motivele deciziei luate în privința sa, ci și la ansamblul elementelor din dosar pe care s-a întemeiat administrația, pentru a-și putea exprima efectiv o poziție cu privire la aceste elemente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 53, și Hotărârea din 13 septembrie 2018, UBS Europe și alții, C-358/16, EU:C:2018:715, punctul 61, precum și jurisprudența citată).
- 49 În plus, principiul contradictorialității, ce reprezintă o componentă a dreptului la apărare, menționat la articolul 47 din cartă, presupune că părțile la un proces trebuie să aibă dreptul de a lua cunoștință de toate înscrisurile sau observațiile prezentate instanței pentru a influența decizia acesteia și de a le discuta (Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 55 și jurisprudența citată), ceea ce înseamnă că persoana vizată de o decizie referitoare la protecția internațională trebuie să poată lua cunoștință de elementele din dosarul său care sunt puse la dispoziția instanței chemate să se pronunțe asupra căii de atac exercitate împotriva deciziei respective.
- 50 În aceste condiții, din moment ce obligația prevăzută la articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 este aplicabilă numai în cazul în care dreptul de acces la dosar al persoanei interesate a fost restrâns pentru unul dintre motivele menționate în această dispoziție, trebuie amintit că dreptul la apărare nu constituie o prerogativă absolută și că dreptul de acces la dosar, care este corolarul acestuia, poate fi, așadar, limitat, pe baza unei ponderări între, pe de o parte, dreptul la bună administrare, precum și dreptul la o cale de atac efectivă al persoanei

interesate şi, pe de altă parte, interesele evocate pentru a justifica nedivulgarea unui element al dosarului către persoana respectivă, în special în cazul în care aceste interese sunt legate de securitatea naţională (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctele 54, 57 şi 64, precum şi jurisprudenţa citată).

- 51 Această ponderare nu poate conduce însă, ținând seama de necesitatea de a respecta articolul 47 din cartă, la lipsirea de orice eficiență a dreptului la apărare al persoanei interesate și la golirea de conținut a dreptului la o cale de atac prevăzută la articolul 45 alineatul (3) din Directiva 2013/32, în special prin necomunicarea către aceasta sau, după caz, către consilierul său, cel puțin a esenței motivelor pe care se întemeiază decizia adoptată în privința sa (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 65).
- 52 În schimb, ponderarea menționată poate conduce la necomunicarea anumitor elemente din dosar persoanei interesate, în cazul în care divulgarea acestor elemente poate compromite în mod direct și specific securitatea națională a statului membru în cauză prin aceea că poate, de exemplu, să pună în pericol viața, sănătatea sau libertatea unor persoane sau să dezvăluie metodele de investigare utilizate în mod specific de organismele cu atribuții specializate în domeniul securității naționale și, astfel, să afecteze serios sau chiar să împiedice îndeplinirea în viitor a sarcinilor acestor organisme (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 66).
- 53 Prin urmare, deși articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32 permite statelor membre, în special atunci când securitatea națională impune acest lucru, să nu acorde persoanei interesate un acces direct la întregul său dosar, această dispoziție nu poate, fără a încălca principiul efectivității, dreptul la bună administrare și dreptul la o cale de atac efectivă, să fie interpretată în sensul că permite autorităților competente să plaseze persoana respectivă într-o situație în care nici aceasta, nici consilierul său nu ar fi în măsură să ia cunoștință în mod util, eventual în cadrul unei proceduri specifice menite să protejeze securitatea națională, de conținutul elementelor esențiale din dosarul respectiv.
- 54 În acest context, este necesar să se constate, pe de o parte, că, atunci când divulgarea unor informații din dosar a fost limitată pentru un motiv de securitate națională, respectarea dreptului la apărare al persoanei interesate nu este asigurată în mod suficient prin posibilitatea persoanei respective de a obține, în anumite condiții, o autorizație de acces la aceste informații însoțită de o interdicție completă de a utiliza informațiile astfel obținute în scopul procedurii administrative sau al eventualei proceduri jurisdicționale.
- 55 Astfel, din cerințele care decurg din principiul respectării dreptului la apărare, amintite la punctele 45-49 din prezenta hotărâre, reiese că dreptul de acces la informațiile din dosar are ca scop să permită persoanei interesate, dacă este cazul prin intermediul unui consilier, să își susțină, în fața autorităților sau a instanțelor competente, punctul de vedere cu privire la aceste informații și la relevanța lor pentru decizia care urmează să fie pronunțată sau adoptată.
- 56 Prin urmare, o procedură care oferă persoanei interesate sau consilierului său o posibilitate de acces la aceste informații, interzicându-le în același timp să utilizeze informațiile menționate în scopul procedurii administrative sau al eventualei proceduri jurisdicționale, nu este suficientă pentru a proteja dreptul la apărare al persoanei respective și nu se poate considera, așadar, că permite unui stat membru să se conformeze obligației prevăzute la articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32.

- 57 Pe de altă parte, dat fiind că din decizia de trimitere şi din observaţiile guvernului maghiar reiese că reglementarea în discuţie în litigiul principal se întemeiază pe consideraţia potrivit căreia dreptul la apărare al persoanei interesate este protejat suficient prin posibilitatea instanţei competente de a avea acces la dosar, trebuie subliniat că o asemenea posibilitate nu poate înlocui accesul persoanei interesate sau al consilierului său la informaţiile din acest dosar.
- 58 Astfel, pe lângă faptul că această posibilitate nu este aplicabilă în cursul procedurii administrative, respectarea dreptului la apărare nu presupune ca instanţa competentă să dispună de toate elementele pertinente pentru a lua decizia, ci chiar ca persoana în cauză, dacă este cazul prin intermediul unui consilier, să îşi poată susţine interesele prin exprimarea punctului său de vedere cu privire la aceste elemente.
- 59 Această apreciere este, de altfel, susţinută de împrejurarea că din însuşi modul de redactare a articolului 23 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32 reiese că legiuitorul Uniunii a considerat că accesul instanţelor competente la informaţiile din dosar şi stabilirea unor proceduri care să garanteze că dreptul la apărare al persoanei interesate este respectat constituie două cerinţe distincte şi cumulative.
- 60 Având în vedere ansamblul acestor elemente, este necesar să se răspundă la prima şi la a doua întrebare că articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 45 alineatul (4) din această directivă şi în lumina principiului general al dreptului Uniunii referitor la dreptul la bună administrare, precum şi a articolului 47 din cartă trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naţionale care prevede că, atunci când o decizie de respingere a unei cereri de protecţie internaţională sau de retragere a unei astfel de protecţii se întemeiază pe informaţii a căror divulgare ar periclita securitatea naţională a statului membru în cauză, persoana interesată sau consilierul său nu pot avea acces la aceste informaţii decât după obţinerea unei autorizaţii în acest scop, nu pot obţine comunicarea nici măcar a esenţei motivelor pe care se întemeiază asemenea decizii şi nu pot, în orice caz, să utilizeze, în scopul procedurii administrative sau jurisdicţionale, informaţiile confidenţiale la care ar fi putut avea acces.

Cu privire la a treia şi la a patra întrebare

- 61 Prin intermediul celei de a treia şi al celei de a patra întrebări, care trebuie analizate împreună, instanţa de trimitere solicită în esenţă să se stabilească dacă articolul 14 alineatul (4) litera (a) şi articolul 17 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2011/95, precum şi articolul 4, articolul 10 alineatul (2) şi articolul 45 alineatele (1), (3) şi (4) din Directiva 2013/32 trebuie să fie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naţionale în temeiul căreia autoritatea decizională este obligată sistematic, atunci când organisme cu atribuţii specializate în domeniul securităţii naţionale au constatat, printr-un aviz nemotivat, că o persoană reprezintă un pericol pentru această securitate, să refuze să acorde persoanei respective beneficiul protecţiei subsidiare sau să retragă o protecţie internaţională acordată anterior persoanei menţionate, în temeiul acestui aviz.
- 62 În primul rând, trebuie arătat că Directiva 2013/32 prevede că statele membre conferă un rol specific „autorităţii decizionale”, expresie definită la articolul 2 litera (f) din această directivă ca vizând orice organism cvasijudiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil de examinarea cererilor de protecţie internaţională şi având competenţa de a hotărî în primă instanţă în astfel de cazuri.

- 63 Articolul 4 alineatul (1) prima teză din directiva menţionată prevede astfel că statele membre desemnează pentru toate procedurile o autoritate decizională care răspunde de examinarea corespunzătoare a cererilor, în conformitate cu aceeaşi directivă.
- 64 În plus, din articolul 45 din Directiva 2013/32 rezultă că revine autorităţii decizionale sarcina de a decide dacă este necesar să retragă protecţia internaţională.
- 65 Considerentul (16) al directivei amintite precizează, în această privinţă, că este esenţial ca deciziile privind toate cererile de protecţie internaţională să fie luate pe baza faptelor, în primul rând de autorităţi al căror personal are cunoştinţe corespunzătoare sau a beneficiat de formarea necesară în materie de protecţie internaţională.
- 66 În acest scop, articolul 4 alineatul (1) a doua teză din directiva menţionată impune ca statele membre să se asigure că autoritatea decizională dispune de mijloacele corespunzătoare, inclusiv suficient personal competent, pentru îndeplinirea sarcinilor sale în conformitate cu directiva respectivă. Articolul 4 alineatul (3) din aceasta concretizează obligaţia amintită prin enunţarea unor obligaţii mai detaliate în ceea ce priveşte formarea şi cunoştinţele personalului menţionat.
- 67 Legiuitorul Uniunii a intenţionat astfel să garanteze că examinarea cererii de protecţie internaţională de către un organism cvasijudiciar sau administrativ dotat cu mijloace specifice şi cu un personal specializat în materie reprezintă o fază esenţială a procedurilor comune aplicate de statele membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2020, *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, punctul 61), un astfel de organism fiind de asemenea chemat să decidă dacă este necesară retragerea protecţiei internaţionale.
- 68 Deşi articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2013/32 permite, desigur, statelor membre să prevadă că o altă autoritate decât autoritatea decizională poate fi însărcinată cu anumite funcţii enumerate limitativ în domeniul protecţiei internaţionale, trebuie să se constate că funcţiile respective nu se pot extinde la examinarea cererilor de protecţie internaţională sau la retragerea acestei protecţii, care trebuie, prin urmare, să fie în mod necesar atribuite autorităţii decizionale.
- 69 De altfel, reiese în mod explicit din articolul 10 alineatele (2) şi (3) din Directiva 2013/32 că procedura de examinare a unei cereri de protecţie internaţională trebuie să fie efectuată de autoritatea decizională şi se încheie, în urma unei examinări corespunzătoare, printr-o decizie adoptată de această autoritate.
- 70 În ceea ce priveşte, mai precis, luarea în considerare a unei eventuale ameninţări la adresa securităţii naţionale, trebuie arătat că articolul 14 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2011/95 permite statelor membre să revoce statutul acordat unui refugiat în cazul în care există motive rezonabile pentru a-l considera un pericol pentru siguranţa statului membru în care se află.
- 71 Articolul 17 alineatul (1) litera (d) din această directivă prevede, la rândul său, că un resortisant al unei ţări terţe este exclus din categoria persoanelor eligibile pentru obţinerea de protecţie subsidiară în cazul în care există motive întemeiate pentru a crede că acesta reprezintă un pericol pentru societatea sau pentru siguranţa statului membru în care se află.
- 72 Aplicarea fiecăreia dintre aceste dispoziţii presupune ca autoritatea competentă să efectueze, pentru fiecare caz în parte, o evaluare a faptelor specifice despre care are cunoştinţă pentru a stabili dacă există motive întemeiate pentru a considera că situaţia persoanei interesate, care îndeplineşte, pe de altă parte, criteriile pentru obţinerea sau păstrarea protecţiei internaţionale,

se încadrează în unul dintre cazurile avute în vedere de dispozițiile menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 ianuarie 2017, Lounani, C-573/14, EU:C:2017:71, punctul 72, și Hotărârea din 13 septembrie 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punctul 55).

- 73 Această evaluare constituie o parte integrantă a procedurii de protecție internațională, care trebuie să se desfășoare în conformitate cu Directivele 2011/95 și 2013/32 și care, contrar celor susținute de guvernul maghiar, nu poate fi limitată doar la evaluarea nevoilor de protecție internațională ale persoanei în cauză.
- 74 Reiese astfel din definițiile termenilor „refugiat” și „persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară”, care figurează la articolul 2 literele (d) și (f) din Directiva 2011/95, că aceștia vizează o persoană care nu numai că are nevoie de protecție internațională, dar care, în plus, nu se încadrează în domeniul de aplicare al clauzelor de excludere prevăzute de această directivă.
- 75 Prin urmare, revine exclusiv autorității decizionale sarcina de a efectua, sub controlul instanței, evaluarea tuturor faptelor și a circumstanțelor relevante, inclusiv a celor care se raportează la aplicarea articolelor 14 și 17 din Directiva 2011/95, evaluare la finalul căreia va lua decizia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 ianuarie 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, punctele 40 și 41).
- 76 În al doilea rând, trebuie subliniat că, în conformitate cu articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2013/32, în cazul respingerii unei cereri referitoare la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară, decizia autorității decizionale este motivată în fapt și în drept.
- 77 De asemenea, articolul 45 alineatul (3) din această directivă prevede că decizia autorității competente de a retrage protecția internațională specifică motivele în fapt și în drept pe care se întemeiază această decizie.
- 78 În asemenea cazuri, motivele care au determinat autoritatea competentă să adopte decizia trebuie, așadar, să fie specificate în această decizie.
- 79 Din considerațiile care precedă, referitoare atât la rolul autorității decizionale, cât și la obligația de motivare de care aceasta este ținută, rezultă că autoritatea respectivă nu poate să se limiteze în mod valabil la a pune în aplicare o decizie adoptată de o altă autoritate, care i se impune în temeiul reglementării naționale, și la a adopta, numai pe acest temei, decizia de a refuza să acorde beneficiul protecției subsidiare sau de a retrage o protecție internațională acordată anterior.
- 80 Dimpotrivă, autoritatea decizională trebuie să dispună de toate informațiile relevante și să efectueze, în raport cu aceste informații, propria evaluare a faptelor și a circumstanțelor pentru a stabili sensul deciziei sale, precum și pentru a o motiva în mod complet.
- 81 De altfel, din prevederile articolului 14 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2011/95 rezultă că această autoritate trebuie să dispună de o marjă de apreciere pentru a decide dacă considerații legate de securitatea națională a statului membru în cauză trebuie sau nu să conducă la revocarea statutului de refugiat, ceea ce exclude situația în care constatarea existenței unei amenințări pentru această securitate implică în mod automat o asemenea revocare.

- 82 Desigur, constatările care precedă nu exclud nicidecum ca o parte dintre informațiile utilizate de autoritatea competentă pentru a-și efectua evaluarea să poată fi furnizate de organisme cu atribuții specializate în domeniul securității naționale, din proprie inițiativă sau la cererea autorității decizionale. În plus, unele dintre aceste informații pot, dacă este cazul, să fie supuse unui regim de confidențialitate în cadrul definit la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/32.
- 83 Cu toate acestea, având în vedere atribuțiile specifice autorității decizionale, conținutul informațiilor respective și relevanța lor pentru decizia care urmează să fie adoptată trebuie apreciate în mod liber de această autoritate, care nu poate fi, aşadar, ținută să se întemeieze pe un aviz nemotivat emis de organisme cu atribuții specializate în domeniul securității naționale, pe baza unei evaluări al cărei temei de fapt nu i-a fost comunicat.
- 84 Mai trebuie amintit, în măsura în care guvernul maghiar susține că rolul conferit unor asemenea organisme intră exclusiv în competența statelor membre, în temeiul articolelor 72 și 73 TFUE, că aceste dispoziții nu pot fi interpretate în sensul că permit statelor membre să înlăture aplicarea unor dispoziții ale dreptului Uniunii prin simpla invocare a responsabilităților care le revin pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 iulie 2020, Stadt Frankfurt am Main, C-18/19, EU:C:2020:511, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 85 Or, guvernul menționat s-a limitat, în această privință, să formuleze observații generale fără a demonstra că situația specifică din Ungaria ar justifica restrângerea, în anumite cazuri, a rolului conferit autorităților decizionale.
- 86 În consecință, este necesar să se răspundă la a treia și la a patra întrebare că articolul 4 alineatele (1) și (2), articolul 10 alineatele (2) și (3), articolul 11 alineatul (2), precum și articolul 45 alineatul (3) din Directiva 2013/32 coroborate cu articolul 14 alineatul (4) litera (a) și cu articolul 17 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2011/95 trebuie să fie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia autoritatea decizională este obligată sistematic, atunci când organisme cu atribuții specializate în domeniul securității naționale au constatat, printr-un aviz nemotivat, că o persoană reprezintă un pericol pentru această securitate, să refuze să acorde persoanei respective beneficiul protecției subsidiare sau să retragă o protecție internațională acordată anterior persoanei menționate, în temeiul acestui aviz.

Cu privire la a cincea întrebare

- 87 Prin intermediul celei de a cincea întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/95 trebuie să fie interpretat în sensul că se opune ca un solicitant să fie exclus de la beneficiul protecției subsidiare, în temeiul acestei dispoziții, pe baza unei condamnări penale care era deja cunoscută de autoritățile competente atunci când acestea i-au acordat solicitantului respectiv, în urma unei proceduri anterioare, un statut de refugiat care i-a fost ulterior retras.
- 88 Articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/95 prevede că un resortisant al unei țări terțe este exclus din categoria persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară în cazul în care există motive întemeiate pentru a crede că a comis o infracțiune gravă de drept comun.
- 89 Întrucât cauza de excludere de la recunoașterea protecției subsidiare prevăzută la această dispoziție vizează, astfel, în general o infracțiune gravă, ea nu este limitată nici din punct de vedere geografic, nici în timp, nici în ceea ce privește natura infracțiunilor în cauză [Hotărârea din

13 septembrie 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punctul 47, şi Hotărârea din 2 aprilie 2020, Comisia/Polonia, Ungaria şi Republica Cehă (Mecanism de transfer temporar al solicitanţilor de protecţie internaţională), C-715/17, C-718/17 şi C-719/17, EU:C:2020:257, punctul 155].

- 90 Prin urmare, articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/95 nu prevede în niciun fel că infracţiunea gravă de drept comun pe care o vizează trebuie să fi fost săvârşită într-o perioadă recentă sau că, în cazul în care solicitantul a iniţiat succesiv mai multe proceduri de protecţie internaţională, nu ar mai putea fi luată în considerare ulterior o infracţiune gravă care nu a fost considerată de natură să justifice aplicarea unei clauze de excludere în cadrul unei prime proceduri. Dimpotrivă, utilizarea, în cuprinsul acestei dispoziţii, a expresiei „este exclus” implică faptul că autoritatea decizională nu dispune de o marjă de apreciere odată ce a constatat că persoana în cauză a săvârşit o infracţiune gravă de drept comun.
- 91 Nu reiese nici din alte dispoziţii ale Directivei 2011/95 sau ale Directivei 2013/32 că autoritatea decizională ar fi ținută pentru viitor, după retragerea statutului de refugiat, de aprecieri care ar fi fost efectuate cu privire la aplicarea unei clauze de excludere în cadrul procedurii care a condus la acordarea acestui statut.
- 92 În aceste condiţii, autoritatea competentă a statului membru în cauză nu se poate prevala de cauza de excludere prevăzută la articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/95, care se referă la săvârşirea de către solicitantul de protecţie internaţională a unei infracţiuni grave, decât după ce a efectuat, în fiecare caz individual, o evaluare a faptelor precise despre care are cunoştinţă pentru a stabili dacă există motive întemeiate pentru a considera că actele săvârşite de persoana în cauză, care îndeplineşte, pe de altă parte, criteriile pentru obţinerea statutului solicitat, se încadrează în această cauză de excludere, aprecierea gravităţii infracţiunii în cauză necesitând o examinare completă a tuturor împrejurărilor specifice cazului individual vizat [Hotărârea din 2 aprilie 2020, Comisia/Polonia, Ungaria şi Republica Cehă (Mecanism de transfer temporar al solicitanţilor de protecţie internaţională), C-715/17, C-718/17 şi C-719/17, EU:C:2020:257, punctul 154].
- 93 În consecinţă, este necesar să se răspundă la a cincea întrebare că articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/95 trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune ca un solicitant să fie exclus de la beneficiul protecţiei subsidiare, în temeiul acestei dispoziţii, pe baza unei condamnări penale care era deja cunoscută de autorităţile competente atunci când acestea i-au acordat solicitantului respectiv, în urma unei proceduri anterioare, un statut de refugiat care i-a fost ulterior retras.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 94 Întrucât, în privinţa părţilor din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanţa de trimitere, este de competenţa acesteia să se pronunţe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observaţii Curţii, altele decât cele ale părţilor menţionate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

- 1) **Articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European şi a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare şi retragere a protecţiei internaţionale coroborat cu articolul 45 alineatul (4) din această directivă şi în lumina principiului general al dreptului Uniunii referitor la dreptul la bună administrare, precum şi a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene**

trebuie să fie interpretat în sensul că

se opune unei reglementări naţionale care prevede că, atunci când o decizie de respingere a unei cereri de protecţie internaţională sau de retragere a unei astfel de protecţii se întemeiază pe informaţii a căror divulgare ar periclita securitatea naţională a statului membru în cauză, persoana interesată sau consilierul său nu pot avea acces la aceste informaţii decât după obţinerea unei autorizaţii în acest scop, nu pot obţine comunicarea nici măcar a esenţei motivelor pe care se întemeiază asemenea decizii şi nu pot, în orice caz, să utilizeze, în scopul procedurii administrative sau jurisdicţionale, informaţiile confidenţiale la care ar fi putut avea acces.

- 2) **Articolul 4 alineatele (1) şi (2), articolul 10 alineatele (2) şi (3), articolul 11 alineatul (2), precum şi articolul 45 alineatul (3) din Directiva 2013/32 coroborate cu articolul 14 alineatul (4) litera (a) şi cu articolul 17 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European şi a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanţii ţărilor terţe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecţie internaţională, la un statut uniform pentru refugiaţi sau pentru persoanele eligibile pentru obţinerea de protecţie subsidiară şi la conţinutul protecţiei acordate**

trebuie să fie interpretate în sensul că

se opun unei reglementări naţionale în temeiul căreia autoritatea decizională este obligată sistematic, atunci când organisme cu atribuţii specializate în domeniul securităţii naţionale au constatat, printr-un aviz nemotivat, că o persoană reprezintă un pericol pentru această securitate, să refuze să acorde persoanei respective beneficiul protecţiei subsidiare sau să retragă o protecţie internaţională acordată anterior persoanei menţionate, în temeiul acestui aviz.

- 3) **Articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/95**

trebuie să fie interpretat în sensul că

nu se opune ca un solicitant să fie exclus de la beneficiul protecţiei subsidiare, în temeiul acestei dispoziţii, pe baza unei condamnări penale care era deja cunoscută de autorităţile competente atunci când acestea i-au acordat solicitantului respectiv, în urma unei proceduri anterioare, un statut de refugiat care i-a fost ulterior retras.

Semnături